

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

V-SB gaat ook naar

en naar

★ In dit nummer:

- > Biobrandstoffen: nee bedankt!
- > Forfataire geneeskunde
- > De shockdoctrine
- > Woonrecht Doel weer verlengd
- > Bienvenue à Stabroek!
- > Dwars door Wezembeek-Oppem
- > Leopold II wordt Coppieters?
- > Udalbiltza: Baskenland opbouwen
- > Verslag herdenking Van den Rieck
- > 125 jaar socialisme in Vlaanderen?
- > en een rijk gevulde agenda!

DWARS DOOR WEZEMBEEK-OPPEM!

19 september

V-SB gaat mee naar de
betoging van TAK.

blz. 6

V-SB neemt deel aan de

BETOGING TEGEN DE EUROPESE DEFENSITOP

Op 23 september in
GENT

19 u.

Woodrow Wilsonplein

7de SFL TREFDAG

*Immigratie,
multiculturaliteit
en de linkse Vlaamse
Beweging*

16 oktober in Antwerpen

(blz. 10)

Als het slecht gaat met het kapitalisme dan is er nood aan een spectaculaire uitvinding die de economie weer kan aanzwengelen. In het verleden lukte dat aardig, maar de laatste decennia is de inspiratie duidelijk zoek. Nadat de internetzeepbel in 2001 uiteenspatte, werd er koortsachtig gezocht naar nieuwe recepten om winst te maken. Al snel kwamen de beurzen opnieuw tot leven door handel in risicovolle beleggingen. Dankzij de politiek namen de risico's enorme afmetingen aan en werd de hele samenleving 'besmet'. De problemen op de Amerikaanse huizenmarkt in 2007 mondden in 2008 uit in een diepe economische crisis. Om uit deze crisis te geraken, stelt de wereld (in de betekenis van 'de VS en zijn trouwe bondgenoten') veel hoop in de ontwikkeling van biobrandstoffen.

Biobrandstoffen worden vervaardigd uit biomassa (maïs, suikerriet en -biet, tarwe, koolzaad, houtsnippers, ...) en zijn qua uitstoot een stuk milieuvriendelijker dan fossiele brandstoffen. Reeds verschillende jaren geloven multinationale ondernemingen in de toekomst van biobrandstoffen. Dankzij hun lobbywerk hebben zij de politiek ervan overtuigd dat zowel de economie als het leefmilieu er beter van gaan worden. Intussen is er al flink geïnvesteerd (bv. Bioro in Gent, een joint venture waarin ook Cargill participeert) en neemt de productie van biobrandstoffen fors toe.

Tijdens een ontmoeting – midden juli – tussen de Europese president Herman Van Rompuy, commissievoorzitter José Manuel Barroso en de Braziliaanse president Luiz Inacio Lula da Silva is intussen afgesproken dat de EU en Brazilië de productie van biobrandstoffen in Afrika gaan stimuleren.

Als reactie op het akkoord toonde Terzake op 21 juli een reportage van An Baccaert over de indianen in de Braziliaanse deelstaat Mato Grosso do Sul. Het is een schrijnend verhaal over hoe multinationale bedrijven met behulp van de ordediensten de inheemse bevolking van hun land verdrijven zodat er suikerriet kan worden gekweekt om bio-ethanol te produceren. De nieuwe monoculturen zijn een regelrechte ramp voor het leefmilieu, maar ook voor de lokale bevolking die te maken heeft met honger en sociale uitbuiting.

Jammer genoeg is het voorbeeld van Brazilië geen alleenstaand geval, want ook in Afrika en Azië worden mensen op grote schaal van hun gronden verjaagd om de wereld van groene energie te voorzien.

De productie van de biobrandstoffen wordt omzeggens volledig gecontroleerd door multinationale bedrijven. Hun handelen wordt gekenmerkt door een destructieve cocktail van winstbejag en grootschaligheid. De kwalijke gevolgen van de nieuwe 'hype' lieten niet lang op zich wachten. Vlak voor de financiële crisis van 2008 was de vraag naar biomassa voor 'groene' brandstof zo sterk gestegen, dat de voedselprijzen een sterke stijging kenden. Op veel plaatsen brak zelfs protest uit tegen de forse prijsstijgingen. Terecht leeft de vrees dat biobrandstoffen ervoor kunnen zorgen dat levensmiddelen voor veel mensen duur of zelfs onbetaalbaar worden. Biobrandstoffen hebben ook de landhonger doen toenemen. Nieuwe gronden worden in cultuur gebracht (bv kappen van regenwoud, ontginning van weidegebieden, ...), kleinschalige landbouwgebieden worden geïntensiveerd (b.v. kappen van hagen en bomen, drainage, ...) of braakliggende percelen worden in gebruik genomen. Omwille van de efficiëntie kunnen percelen niet groot genoeg zijn. De teelten worden flink bespoten en bemest, wat onder meer zorgt voor de verontreiniging van het grond- en oppervlaktewater. Geoogste gewassen worden vaak ver getransporteerd. Kortom: ons leefmilieu lijdt onder habitatverlies en milieuverontreiniging. Natuurlijk impliceert de aanwezigheid van multinationale bedrijven ook sociale uitbuiting en zelfs geweld. Omwille van de grootschaligheid is de tewerkstelling minimaal. De politiek doet alsof haar neus

bloedt en blijft de biobrandstoffen promoten als een wondermiddel. In feite volgen zij slaafs hetgeen hen door de multinationals wordt gevraagd. De aandeelhouders zijn enthousiast over het groene goud: er is veel geld mee te verdienen.

In de huidige (neoliberale) context valt het gebruik van biobrandstoffen niet te verdedigen. Mits een strikte reglementering kunnen biobrandstoffen wel voordelig zijn. Hierbij dient de biomassa vooral te bestaan uit rest-producten en is de productie bij voorkeur kleinschalig.

sociaal beleid

Forfataire geneeskunde: alternatief voor prestatiegeneeskunde

“Medische zorg voor Belgen veel te duur” titelde De Standaard op 15 juli laatstleden. Tegelijkertijd zijn de discussies over de betaalbaarheid van de gezondheidszorg legio. Het mantra is steevast hetzelfde: snoeien. Een fundamentele vraag die gesteld moet worden, is dan 'hoe er gesnoeid moet worden'. Ongetwijfeld zullen verscheidene knappe koppen zich nog maar eens over dit vraagstuk mogen buigen. De vraag is of zij niet op zoek gaan naar antwoorden op de verkeerde vraag. Immers, is het de gezondheidszorg op zich die onbetaalbaar wordt, of zijn het net de prestatiegeneeskunde, het gezondheidszorgbeleid en, bij uitbreiding, het sociale beleid in het algemeen, die de gezondheidszorg onbetaalbaar aan het maken zijn? Kan een combinatie van forfaitaire geneeskunde, een ander geneesmiddelenbeleid en een vernieuwd sociale zekerheidsbeleid soelaas brengen? En wat met een splitsing van de sociale zekerheid? In een reeks van vijf artikelen verkennen we deze materie. In dit eerste artikel zetten we de prestatiegeneeskunde naast de forfaitaire geneeskunde.

Meer versus minder

De geneeskunde die we allemaal gewoon zijn, heet in de vakliteratuur prestatiegeneeskunde. Een fundamenteel kenmerk ervan, is dat de patiënt betaalt per prestatie, per consultatie. Hoe vaker iemand beroep doet op zorg, hoe meer die betaalt. Gezondheidsverstrekkers hebben er dan ook alle belang bij dat iemand regelmatig terugkomt, en dat de prijs per consultatie zo hoog mogelijk ligt. Hun inkomen hangt daarvan af. Artsen zijn concurrenten van elkaar, wat zich meer dan eens uit in excessieve interventies, een door verstrekkers gestuurde vraag naar zorg en een defensieve geneeskunde. Zij zorgen al jaren mee voor de stijging van de uitgaven in de gezondheidszorg. Hierop kan alvast gesnoeid worden, om in het heersende discours te blijven. Vanuit het beleid zou dan gezocht moeten worden naar alternatieven die deze praktijken voor artsen overbodig en zelfs onproductief zouden maken. Dure studies zijn daarvoor niet nodig en men hoeft heus niet tot in Denemarken te reizen om te zien hoe het anders kan. Er bestaat immers ook in België reeds een alternatief dat in de wetgeving ingeschreven staat: forfaitaire geneeskunde.

Opdat een arts of een artsengroep gebruik kan maken van dit stelsel, is er een akkoord nodig met de federale Minister van Sociale Zaken. Afhankelijk van het aantal patiënten wordt er door het RIZIV maandelijks een forfaitair bedrag uitgekeerd. Het bedrag per patiënt hangt samen met de jaarlijkse gemiddelde kostprijs per rechthebbende van de zorgverstrekkingen. Patiënten krijgen er evengoed eerstelijnszorg en kunnen evengoed beroep doen op kinesitherapeuten en verpleegkundigen. Voor deze raadplegingen betaalt de patiënt niets. De eerstelijnszorg in het forfaitaire stelsel is voor de patiënten kosteloos. Er kan weliswaar een bijdrage van maximaal 2,48 euro gevraagd worden per jaar en maximaal 12,39 euro per gezin per jaar. Bovendien geldt de overeenkomst dat een patiënt, eens ingeschreven bij een verstrekker in de forfaitaire geneeskunde, daar ook steeds op consultatie zal gaan, en niet aan 'artshopping' gaat doen. De straf voor een patiënt die zich hier niet aan houdt, is kostelijk: de ziekteverzekering betaalt de geleverde prestatie niet terug.

De verschillen met de prestatiegeneeskunde zijn duidelijk: daar waar een huisarts in de prestatiegeneeskunde meer verdient door meer prestaties te leveren, verdient een arts in de prestatiegeneeskunde in verhouding meer door net minder prestaties te leveren. Daar waar het RIZIV niet weet hoeveel de prestatiegeneeskunde gaat kosten per jaar, heeft dit instituut zeer goed zicht op de uitgaven voor de forfaitaire geneeskunde. Daar waar een patiënt in de prestatiegeneeskunde voor elke consultatie in de buidel moet tasten, is dezelfde zorg in het forfaitaire stelsel kosteloos. Terwijl heel wat patiënten in de prestatiegeneeskunde vaak meer dan één arts consulteren, is dit in het forfaitaire stelsel

onmogelijk gemaakt. Er zijn ook risico's verbonden aan het forfaitaire stelsel: het zou kunnen dat patiënten met zware zorgbehoeften of met chronische aandoeningen onderbehandeld zouden worden. Zij hebben immers nood aan meer zorg en dat vraagt van de arts extra inspanningen. Het tweede risico houdt hiermee verband: het zou kunnen dat sommige patiënten sneller doorverwezen worden naar de tweedelijnszorg. Hiervoor zouden evenwel maatregelen uitgewerkt kunnen worden die deze praktijken tegengaan.

Snoeien en besparen

Indien men echt wil snoeien en besparen in de gezondheidszorg, dat men het dan op de juiste plaatsen doet. De overgang stimuleren van prestatie- naar forfaitaire geneeskunde zou op termijn al een serieuze besparing met zich meebrengen. Voor de overheden, voor het RIZIV én voor de bevolking. De knappe koppen die zich mogen buigen over hoe te besparen en te snoeien, zouden daarover eens moeten nadenken, in plaats van aan symptoombestrijding te doen.

sociale strijd en economische crisis **De shockdoctrine**

Vele linkse militanten zullen het standaardwerk van de Canadese journaliste **Naomi Klein** kennen, onder de titel: *“De shockdoctrine, de opkomst van het rampenkapitalisme”* (2007). Het is een schitterend boek over de manier waarop het neoliberalisme van crisissen (natuurrampen, oorlogen, militaire invasies, financiële crisissen,...) misbruik maakt, om haar recepten van privatiseringen, deregulering en sociale dumping op te leggen.

Voor de Europese Unie, het IMF, en de politieke elite lijken sommige Europese landen panklaar om een shock te ondergaan, maar er is verzet. Ondermeer in Portugal, Frankrijk, Bulgarije,... In Hongarije bv. weigert de regering sociale afbraakmaatregelen te nemen zoals geëist door de EU en het IMF. De gesprekken tussen de EU, IMF en de regering zijn afgesprongen. De reactie liet niet lang op zich wachten. De Hongaarse aandelen en obligaties werden massaal verkocht, de Hongaarse munt, de florint, verliest sterk van zijn waarde (op 21 juli stond het verlies op 3,3%). De speculanten doen hun werk en de democratie staat buiten spel.

In Griekenland heeft een corrupte politieke klasse in samenwerking met mondiale speculanten het land aan de rand van de afgrond gebracht. Reeds maanden is er sociale onrust omdat de werkende Grieken het niet pikken dat zij moeten opdraaien voor de beslissingen die genomen worden in salons en directiekamers (denk aan de geldverslindende én verlieslatende Olympische Spelen van 2004, de aankoop van peperduur oorlogsmateriaal zoals duikboten, destroyers ondanks de huidige overheidsschulden,...). Ook de Griekse KMO's zuchten onder de crisis (dalende koopkracht, moeilijk verkrijgbare leningen, en dalende toerismeactiviteiten,...).

De shockdoctrine bestaat er voor Griekenland in dat zwaar wordt ingeleverd op de sociale zekerheid en koopkracht. Ook economisch moet er geprivatiseerd worden. Het IMF en de EU komen met dictaten. Zo moet het energiebedrijf PPC, waarin de regering meerderheidsaandeelhouder is, 40% van zijn capaciteit in waterkracht en bruinkool verkopen aan privé groepen. De vakbonden waarschuwen dat een gedwongen verkoop een 'oorlogsverklaring' is en zal leiden tot zware sociale onrust. Op het moment dat we deze regels schrijven zijn de Griekse vrachtwagenchauffeurs in staking tegen de geëiste liberalisering van hun sociaal statuut (min of meer vergelijkbaar met het statuut van de Vlaamse havenarbeiders). Sociale dumping dreigt door onderbetaalde chauffeurs van Oost-Europese vrachtwagenbedrijven. Een opvorderingsbevel van de (sociaal-democratische) regering hebben de chauffeurs naast zich neergelegd. Het Griekse leger levert nu vrachtwagens en chauffeurs om de staking te breken.

Griekenland: verzet tegen draconische crisismaatregelen

samenleving **Doel: woonrecht opnieuw verlengd**

Op 13 juli besliste het Gentse hof van beroep dat het woonrecht en sloopverbod in Doel nogmaals verlengd worden. Daarmee gaf de rechtbank de strijdcomités van Doel gelijk en de Maatschappij Linkerscheldeover ongelijk. Wettelijk gezien is Doel nog altijd woongebied en economisch heeft het Saeftinghedok dat de Vlaamse regering in Doel wil laten graven geen enkel nut. Inmiddels bezit de Maatschappij Linkerscheldeover meer dan negentig procent van de huizen in het dorp, allemaal aangekocht om te slopen. Een deel van die huizen worden nog steeds bewoond door huurders, die nu een verlenging van het woonrecht hebben afgedwongen.

Het nut van de afbraak van Doel wordt hoe langer hoe meer in vraag gesteld; het is maar de vraag wie er eigenlijk nog op dat beruchte Saeftinghedok zit te wachten (terwijl een naburig dok er quasi onbenut bij ligt). Toch willen de regering van Kris Peeters en het Beverse gemeentebestuur van Van de Vijver van geen opgeven weten. Op 26 juli besliste het gemeentebestuur om de laatste gemeentelijke eigendommen in het dorp (waaronder het gemeentehuis en het oude schooltje) aan de Maatschappij Linkerscheldeover te verkopen. Gemeenteraadslid Bruno Stevenheydens diende bij een eerdere poging klacht in bij de gouverneur van Oost-Vlaanderen en kreeg daarbij gelijk. Hij zal nu wellicht opnieuw de beslissing van het gemeentebestuur aanvechten.

De bewoners en de comités blijven de strijd verder zetten. De V-SB is uiteraard solidair met hen. Wij staan niet achter de ambitie van de huidige Vlaamse regering om van Vlaanderen het (neoliberale) logistieke centrum van Europa te maken. Werkgelegenheid is het argument dat de regering steeds gebruikt in dossiers als deze, maar de praktijk heeft inmiddels al aangetoond dat er weinig van aan is. Slechts weinig economie, zelfs vrij weinig bedrijfsleiders uit de haven, zien nog enig nut in het geplande Saeftinghedok - een dok dat, mocht het gebouwd worden, wellicht ook nog grotendeels automatisch zou functioneren en waarvan de opbrengsten integraal naar (buitenlandse) multinationals gaan.

Op 8 augustus gaan naar jaarlijkse gewoonte de Doelse Feesten weer door. Ondanks het wegvallen van alle subsidies en overheidssteun zal het ongetwijfeld weer een bezoek waard zijn. Een hele dag straattheater, rommelmarkt, ambachtenmarkt, Scheldewijding, gezelligheid en veel muziek is best een zondaguitstap waard. Er zullen uiteraard ook leden van V-SB heen gaan.

Taalstrijd **Bienvenue à Stabroek**

Het zwaartepunt van de taalstrijd (en de communautaire strijd) ligt in Brussel en de Rand. Dat is zo, maar het betekent niet dat het elders allemaal koek en ei is.

Zo trok, enkele weken geleden, de karavaan van de Ronde van Frankrijk van Nederland door Vlaanderen via de gemeenten *Stabroek* en *Kapellen* ten noorden van Antwerpen. Voor de doortocht staken de besturen van vermelde gemeenten plus de Nederlandse gemeente *Woensdrecht* de koppen bij elkaar. Besloten werd 25 vlaggen te laten bedrukken met een welkomstboodschap. Op die vlaggen stond: "*Bienvenue à Stabroek*".

De N-VA afdeling o.l.v. Henri Frans kwam in actie omdat deze boodschap in strijd is met de taalwet. De wet zegt dat de overheid in Vlaanderen in het Nederlands moet communiceren. De burgemeesters van de betrokken gemeenten Stabroek en Kapellen resp. Alida De Bie (CD&V) en Dirk van Mechelen (Open VLD), geconfronteerd met de N-VA die op 13 juni een grote overwinning boekte, lieten de vlaggen vlug weghalen.

Le Tour dans le nord de la France.

Taalstrijd Dwars door Wezembeek-Oppem

zondag 19 september - 11u
DWARS DOOR WEZEMBEEK-OPPEM!
info? www.dwarsdoor.be

Op zondag 19 september 2010 zal TAK, het Taal Aktie Komitee, betogen in Wezembeek-Oppem. De organisatie neemt het niet dat de niet-benoemde burgemeesters van de Vlaamse Rand de aanhechting van hun gemeente bij Brussel blijven eisen. Ook de vele anti-Vlaamse pesterijen zitten het TAK hoog. Het Taal Aktie Komitee verwacht enkele honderden manifestanten. De betoging is aangevraagd maar het is nog niet duidelijk of ze zal toegelaten worden. TAK heeft een lange staat van dienst in de Vlaamse Rand rond Brussel. Het voert maandelijks acties, al dan niet met officiële toelating.

Afspraak op zondag 19 september – 11u – afrit 2 van de ring rond Brussel
Meer info: wezembeek@dwarsdoor.be

Ook V-SB roept mee op naar de betoging te gaan en zal zelf aanwezig zijn.

Congo Leopold II-Laan vervangen door Maurits Coppieters-Laan...?

Wouter Van Bellingen is de eerste 'zwarte' uit Rwanda afkomstige schepen van Vlaanderen in Sint-Niklaas (hij werd als baby geadopteerd door een gezin met sterke wortels in de Vlaamse beweging, dat actief militant was in de Volksunie). De kleine Wouter leerde dan ook vlug mee te gaan naar de IJzerbedevaart en het Nationaal Zangfeest.

Hij vormt vandaag met de SP.A van ex-burgemeester Freddy Willockx een kartel onder de naam van zijn lijst *SOS 2012* (Sociaal Onafhankelijk Sint-Niklaas) in het vooruitzicht van de komende gemeenteverkiezingen in 2012 (vroeger trok hij o.m. met Nelly Maes op in het links-liberale Spirit). Hij is sinds 2007 Schepen van burgerlijke stand, en ontwikkelingssamenwerking.

Hij heeft voorgesteld de Leopold II -Laan te vervangen door de Maurits Coppieters-Laan omwille van het feit dat *"Leopold II mag gezien worden als een massamoordenaar van het Congolese volk en zijn naam een smet werpt op onze stad. De naam van de gekende Vlaamse progressieve voorman, geboren in St-Niklaas, wijlen M. Coppieters, kan deze smet herstellen"*. Er lijkt zich, op het eerste zicht, een consensus af te tekenen in de gemeenteraad over dit voorstel.

Wouter van Bellingen is al meerdere keren in de publiciteit gekomen (over sommige van zijn stunts kan men vragen stellen; ondermeer over het incident met de zogezegde drie koppels die nog altijd anoniem zijn en zogezegd weigerden zich te laten trouwen door Van Bellingen...).

Maar dit voorstel heeft een politieke betekenis en is een schot in de roos. Niet verwonderlijk dat belgicistische figuren zoals een Marc Reynebau – zoon van oud-kolonialen – zich geroepen achtte dit voorstel "dood te relativieren".

Op 15 juli juistleden begon in de Spaanse staat de rechtzaak tegen Udalbiltza, in 1998 door bijna 1800 lokale mandatarissen opgericht als eerste nationaal instituut, met als doel burgemeesters, schepenen en gemeenteraadsleden van verschillende politieke families samen te brengen om in de steden en gemeenten een natie-opbouwend beleid uit te tekenen.

Vijf burgemeesters en zestien gemeenteraadsleden moeten zich daarvoor verantwoorden in de uitzonderingsrechtbank Audiencia Nacional. De Vlaams-Socialistische Beweging steunt hen. De Basken hebben recht op zelfbeschikking en hebben het recht hun toekomst in eigen handen te nemen. Baskenland opbouwen is geen misdaad. Het moedwillig nekken van het vredesproces, daarentegen, is wel een misdaad.

Net zoals in de zaak tegen de Baskische krant Egunkaria, worden er geen individuele beschuldigingen ten laste gelegd. Opnieuw zijn de bewijzen bijzonder mager. De hele bewijslast steunt op een paar brieven waarin het werk van Udalbiltza gelauwerd wordt. De Spaanse justitie meent dat die brieven van ETA komen. De beschuldiging dat Udalbiltza deel zou uitmaken van de ETA-octopus steunt op geen enkel bewijs, laat staan dat er bewijzen zijn tegen de beschuldigten dat zij ETA-militanten zouden zijn. Toch wordt er voor elk van de beschuldigten een opsluiting tussen tien en vijftien jaar gevraagd. Toch wordt geëist dat het instituut zelf, alsook de Raad van Udalbiltza en het Baskische Fonds voor Ontwikkeling en Cohesie, opgedoekt worden. Deze "justitie à la carte" maakt dat de Spaanse staat bezwaarlijk een democratische rechtsstaat genoemd kan worden.

Het is onze overtuiging dat enkel en alleen onder druk van de internationale gemeenschap, waarvan Vlaanderen deel uitmaakt, de Spaanse staat ooit van houding zal veranderen en werk zal maken van vrede. Het is klaar en duidelijk dat Spanje elke kans om het vredesproces te fnuiken, met beide handen grijpt. Het wordt hoog tijd dat de internationale gemeenschap, de Europese Unie en de Verenigde Naties de Spaanse staat op de vingers tikken: wie met vuur speelt, verbrandt zijn handen.

De V-SB wenst eraan te herinneren dat het Parlement van de Baskische Autonome Gemeenschap in 2008 het proces tegen Udalbiltza in een motie gelaakt heeft. Alle Baskische politieke partijen, jongerenpartijen, vakbonden en de hele Baskische Beweging staan achter Udalbiltza. Twaalf europarlementsleden, waaronder Frieda Brepoels (N-VA) en Bart Staes (Groen!), hebben in de Europese Commissie en de Raad van Europa eens te meer de dubieuze zaak tegen Udalbiltza aangekaart. De V-SB juicht de herhaaldelijke initiatieven om vanuit de internationale gemeenschap de Basken te steunen, toe en roept op om ook in Vlaanderen initiatieven te nemen. Laten we, als solidaire natie, structureel werk maken van een Solidariteitscomité Vlaanderen-Baskenland, dat kan aansluiten bij het internationale solidariteitsnetwerk: vele stemmen worden één stem.

Soevereiniteit en solidariteit!

Aan het Stadhuis van Antwerpen heeft de Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB) deze morgen (11 juli 2010 om 10u30) Herman van den Reeck herdacht.

Precies negentig jaar geleden werd deze student hier neergeschoten door een politieagent. Dat gebeurde tijdens een woelige Guldensporenherdenking die door de franskiljonse burgemeester Jean De Vos was verboden. Pas na drie kwartier werd de zwaargewonde Van den Reeck door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Tegen het advies van de artsen in werd hij nog aan een verhoor onderworpen en moest hij een schuldbekentenis tekenen. Tegen de avond van 12 juli overleed hij aan zijn verwondingen.

Vandaag zijn er nog maar weinig mensen die weten wie Herman van den Reeck was. Nochtans heeft zijn dood in Vlaanderen een golf van verontwaardiging teweeggebracht en waren er enkele opmerkelijke gevolgen. De gebeurtenis droeg bij tot de radicalisering van de Vlaamse beweging, terwijl de Franstalige burgerij in Antwerpen haar laatste geloofwaardigheid onder de bevolking verloor. Niet toevallig kwam het stadsbestuur in 1921 in handen van een linkse en Vlaamsgezinde coalitie onder leiding van Frans van Cauwelaert en Camille Huysmans, die de moord op Herman van den Reeck scherp veroordeeld hadden. Tot slot kan vermeld worden dat verschillende bekende dichters, waaronder Paul van Ostaijen, gelegenheidsgedichten schreven om hun verdriet en woede te uiten. Een andere vorm van protest is terug te vinden in de bevolkingsregisters, omdat kort na de dood van Herman van den Reeck veel pasgeboren kinderen naar hem genoemd zijn.

Op de korte herdenkingsplechtigheid nam Joost Vandommele het woord. Hij schetste de politieke context van toen en beschreef het linkse, Vlaamgezinde en antimilitaristische engagement van Herman van den Reeck. Daarna werd er een krans neergelegd aan het monument van de Buildrager.

Van de herdenkingsplechtigheid werd een reportage gemaakt door ATV.

Onlangs werden wij door onze media op de hoogte gebracht van de 125ste verjaardag van het socialisme in Vlaanderen. Nonsens natuurlijk, want het socialisme in Vlaanderen is niet ontstaan door de stichting van de Belgische Werkliedenpartij (BWP) in 1885. Het socialisme is geleidelijk – met vallen en opstaan – gegroeid en kreeg in Vlaanderen een vaste vorm toen de Vlaamse Socialistische Arbeiderspartij (VSAP) werd gesticht in 1877. De keuze voor deze verjaardag is niet zonder bijbedoelingen. In linkse hoek wordt er alles aan gedaan om de Belgicistische reflex te projecteren op het verleden. Met de nodige ernst wordt verkocht dat de socialisten al vanaf het prille begin gehecht waren aan de Belgische constructie als ideaal biotoop voor de solidariteit. Intussen zijn velen geloof gaan hechten aan deze visie, maar de waarheid is een stuk genuanceerder! De eerste Vlaamse socialisten waren misschien wel gewonnen voor solidariteit, maar niet voor de Belgische constructie. De Belgische bourgeoisstaat is voor de Eerste Wereldoorlog bijna onafgebroken het voorwerp geweest van scherpe kritiek vanuit socialistische hoek. In 1875 zongen de Gentse socialisten heel symbolisch de 'Marseillaise' en de 'Vlaamse Leeuw' toen zij voor het eerst met de rode vlag optrokken. 135 jaar later is de Vlaamse sociaal-democratie ingekapseld in de Belgische structuren en blijft klein-links zweren bij een strijdend Belgicistische koers.

★ Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
20 augustus 2010

Brussel
Vlaams Huis
19u

26 NOVEMBER 2010: V-SB organiseert een gespreksavond met Marc Vincké, medeoprichter Werkgroep De Witte Kaproenen.

★ T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

Bij het ADVN, Lange Leemstraat 26, 2018 Antwerpen.
Meer informatie volgt in de volgende nieuwsbrief.

16 oktober 2010: 7e Trefdag in Antwerpen *Immigratie, multiculturaliteit en de linkse Vlaamse Beweging*

GEORGANISEERD DOOR SFL

Op 16 oktober 2010 vindt in Berchem bij Antwerpen de 7e Sociaal-Flamingantische Trefdag plaats. Het thema van dit jaar is „Immigratie, multiculturaliteit en de linkse Vlaamse Beweging. Als linkse flaminganten hebben wij een eigen kijk op deze thematiek omdat wij zowel het standpunt van extreem-rechts afwijzen, maar ook de kosmopolitische visie van onze „progressieve“ culturele, politieke en economische elite. Wij zien de hedendaagse immigratie en multiculturaliteit immers niet als een natuurfenomeen, maar als een rechtstreeks gevolg van een falend economisch systeem. De Trefdag vindt plaats in de Zaal Rubens vlak bij het station van Antwerpen-Berchem (Statiestraat 175). Noteer deze gegevens al in uw agenda. Wij bezorgen u zo snel mogelijk het volledige dagprogramma.